

ΠΕΤΡΟΣ ΓΑΛΙΑΤΣΑΤΟΣ

Άσπρα γάντια

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΣΠΡΑ ΓΑΝΤΙΑ

Συγγραφέας: Πέτρος Γαλιατσάτος

Επιμέλεια-Διόρθωση: Αλέκα Πλακονούρη

© 2014, Εκδόσεις Κυριάκος Παπαδόπουλος Α.Ε., Πέτρος Γαλιατσάτος

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμιά διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά το Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με το Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με το Ν. 100/1975), απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2014

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Καποδιστρίου 9, 144 52, Μεταμόρφωση Αττικής, τηλ.: 210 2816134

e-mail: info@epbooks.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΛΕΙΟ: Μασσαλίας 14, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3615334

www.epbooks.gr

ISBN 978-960-569-160-8

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Ηπτήση.....	7
2. Διακοπές.....	15
3. Στο «ElParadiso».....	45
4. Η συνάντηση με τον κυρ Γιώργο.....	59
5. Αναζητώντας την ιστορία του Κρούγκερ και των Μπόερς.....	70
6. Στα παλιά μέρια.....	93
7. Στον τάφο του πατέρα μου.....	108
8. Από το νέο σπίτι στο παλιό.....	120
9. Η πρώτη συνάντηση με την οικογένεια Κρούγκερ.....	131
10. Οι πρώτες μέρες με την οικογένεια Κρούγκερ.....	145
11. Η δεξίωση.....	162
12. Μια μέρα ρεπό.....	176
13. Με τα παιδιά του Κρούγκερ.....	189
14. Το νέο σχέδιο του Αλάστρη.....	199
15. Νικόλ.....	218
16. Δυο κοκόρια μαλώνουν.....	231
17. Στο «σπίτι» της Ιρίνας.....	243
18. «Love & Hate Club».....	254
19. Η αποκατάσταση.....	272
20. Η τελική πράξη.....	285
21. Το ξύπνημα.....	301

1

Η ΠΤΗΣΗ

Τι είναι αυτό το μπιπ που ακούγεται συνέχεια;

Η ένταση άρχισε να ανεβαίνει. Δεν κατάφερα να προσδιορίσω το είδος της συσκευής της οποίας ο ήχος τρύπαγε τον εγκέφαλό μου και έκανε εντονότερο τον πονοκέφαλο.

Γιατί δεν σταματάει αυτός ο ήχος; Αν είναι ζυπνητήρι, γιατί δεν το κλείνουν;

Τα βλέφαρά μου προσπαθούσαν να ανοίξουν, τα ένιωθα όμως βαριά. Με υπερπροσπάθεια τα κατάφερα, τα μάτια μου πόνεσαν από το φως και τα έκλεισα βιαστικά. Άρχισα να ανοιγοκλείνω τα βλέφαρά μου και σιγά σιγά η όρασή μου προσαρμόστηκε στο φως.

Ποιος είμαι; Πού βρίσκομαι; Πόσο καιρό είμαι εδώ;

Ένα σύνολο εικόνων ήρθε στο μυαλό μου.

Πάρκαρα το αυτοκίνητο και μια γυναίκα με ενημέρωσε ότι ο Κρούγκερ είχε ήδη επιστρέψει στην έπαυλη.

Ποιος στο διάολο είναι ο Κρούγκερ;

Κατέβηκα στο υπόγειο, μπήκα στην κουζίνα και πήρα έναν έτοιμο δίσκο. Έλεγχσα αν το φλιτζάνι ήταν καυτό, η καφετιέρα γεμάτη και το γάλα σε θερμοκρασία δωματίου και ξεκίνησα για το γραφείο του.

Το γραφείο ποιανού; Α, του Κρούγκερ. Ποιος στο διάολο είναι ο Κρούγκερ;

Χτύπησα την πόρτα του γραφείου και μόλις απάντησε μπήκα. Έκλεισα χωρίς θόρυβο την πόρτα πίσω μου. Σέρβιρα τον καφέ και του πρόσφερα το φλιτζάνι.

«Όλα καλά, Μάικ; Πώς είσαι;»

«Όλα μια χαρά», αποκρίθηκα.

Αυτό είναι. Το όνομά μου είναι Μάικ. Ναι, Μάικ Ζάκρος, σκέφτηκα.

Μου έγεννεψε να φύγω και αποχώρησα χωρίς να μιλήσω. Αποσύρθηκα στο δωμάτιό μου και έκανα ένα ντους στα γρήγορα.

Σε λίγη ώρα ήμουν έτοιμος, ντυμένος με τη στολή μου και τα άσπρα μου γάντια.

Τι στολή είναι αυτή;

Α, ναι. Αυτή είναι η στολή του μπάτλερ. Επομένως είμαι μπάτλερ.

Και μετά οι εικόνες ήρθαν όλες μαζί.

Όλα ξεκίνησαν στις 12 Αυγούστου.

«Καλημέρα σας, κυρίες και κύριοι. Σας ομιλεί ο κυβερνήτης Τζον Φόρεστερ. Το πλήρωμα της πτήσης BA0632 κι εγώ σας καλωσορίζουμε στο αεροσκάφος Airbus 321-200 της British Airways. Κατόπιν ενημέρωσης που είχαμε από τον πύργο ελέγχου του αερολιμένα, σας πληροφορούμε ότι η αναχώρηση της πτήσης μας θα καθυστερήσει περίπου μισή ώρα λόγω αυξημένης κίνησης. Εύχομαι να έχετε ένα άνετο ταξίδι. Σας ευχαριστώ πολύ».

Θα χρειαστεί να ανοίξω το κινητό μου, να ενημερώσω ότι θα αργήσουμε λίγο. Βαριέμαι, άσ' το, το κάνω αργότερα, σκέφτηκα.

Έκλεισα τα μάτια μου και αποκοιμήθηκα.

Εύπνησα από τους κραδασμούς τους αεροπλάνου. Βρισκόταν ήδη στο διάδρομο απογείωσης και ανέπτυσσε ταχύτητα με γρήγορους ρυθμούς. Κοίταξα έξω από το παράθυρο. Το Λονδίνο φαινόταν ωραίο από ψηλά.

Επιτέλους φεύγω από την υγρασία αυτής της πόλης. Τη σιχάθηκα. Και να που γυρνάω ξανά στην πόλη που γεννήθηκα, εκεί

που έζησα τριάντα χρόνια, στην πόλη που ακόμα και σήμερα μισώ. Πώς θα είναι τώρα; Θα έχει αλλάξει;

Από το παράθυρο είδα τη Μάγχη, η θάλασσα είχε ένα σκούρο μπλε χρώμα. Κοίταξα το ρολόι μου και διαπίστωσα ότι είχα σχεδόν τρεις ώρες ταξίδι μπροστά μου. Έκλεισα τα βλέφαρά μου και προσπάθησα να αποκοιμηθώ.

«Συγγνώμη, κύριε, σερβίρουμε το γεύμα. Θα φάτε; Θέλετε κάτι να πιείτε;»

Η φωνή της αεροσυνοδού με ξύπνησε.

«Ναι, θα φάω. Και θέλω χυμό και έναν καφέ, σκέτο παρακαλώ. Ε, συγγνώμη, δεσποινίς. Μήπως μπορείτε να μου φέρετε και μια βρεγμένη πετσέτα; Θέλω να πλυθώ λίγο».

Μόλις τελείωσα το γεύμα, ακούμπησα το δίσκο στο διπλανό κάθισμα και προσπάθησα να απολαύσω τον καφέ που άχνιζε ακόμη. Οι σκέψεις μου όμως δεν με άφησαν να ηρεμήσω. Θυμήθηκα το τηλεφώνημα του κυρ Γιώργου. Ο τρόπος που μιλούσε μου μετέδωσε άγχος και ανυπομονησία. Μου ζήτησε να επιστρέψω στην Αθήνα όσο πιο γρήγορα γίνεται. Όταν τον ρώτησα το λόγο, μου είπε ότι ήταν καλύτερα να μιλήσουμε γι' αυτά από κοντά και όχι από το τηλέφωνο.

Του χρωστάω τη ζωή μου. Έτσι έκανα ακριβώς ό,τι μου είπε.

Οι σκέψεις με συνεπήραν. Ήταν Αύγουστος όταν έφτασα στο Λονδίνο. Τι ωραία μέρα! Η πόλη ήταν γεμάτη ζωή, οι κάτοικοί της είχαν βγει στα πάρκα και στις πλατείες και απολάμβαναν τη ζέστη του ήλιου.

Κι εγώ, ο Μάικ Ζάκρος, ένας ξένος σε μια άγνωστη μεγαλούπολη, προσπαθούσα να βρω τα γραφεία του παραρτήματος της σχολής μου στην Αγγλία. Με τις οδηγίες που είχα στα χέρια μου έφτασα γρήγορα στον προορισμό μου. Εκεί είδα τη Νικόλ.

Ήταν μια γραμματέας ψηλή, ξανθιά, με καστανά μάτια. Με εντυπώσισε ο τρόπος που με κοίταξε. Η ματιά της φανέρωνε την αθωότητά της. Με εξυπηρέτησε και μιλήσαμε για λίγο, μέχρι να έρθει η ώρα του ραντεβού μου με τον διευθυντή. Αυτός ο άνθρωπος με βοήθησε πολύ στα πρώτα μου επαγγελματικά βήματα. Βοήθησαν και οι συστάσεις που κράταγα, τις οποίες είχαν υπογράψει οι καλύτεροι καθηγητές της σχολής μου, καθώς και ο «δικαστής», ο διευθυντής της.

Σπούδασα στην ΤΙΒΑ, τη Διεθνή Ακαδημία Μπάτλερ, στον πύργο Καστέλ Οστ στη νότια Ολλανδία, την πιο φημισμένη σχολή μπάτλερ στον κόσμο. Εκεί παρακολούθησα εντατικά μαθήματα και τελικά αποφοίτησα έπειτα από οχτώ βδομάδες.

Με αυτά τα εφόδια στα χέρια μου ξεκίνησα δουλειά στο Λονδίνο. Εργάστηκα για έξι μήνες ως βοηθός μπάτλερ σε έναν Ιταλό μεγαλοβιομήχανο. Στη συνέχεια δούλεψα ως μπάτλερ σε δύο Έλληνες εφοπλιστές, οι οποίοι, αν και απαιτητικοί, με βοήθησαν να μάθω ακόμα καλύτερα τη νέα μου δουλειά. Μόλις είχα κλείσει δύο χρόνια στο Λονδίνο, διαπίστωσα ότι το Μπάκιγχαμ ζητούσε νέους μπάτλερ. Δεν ήμουν και ο πιο νέος, τελικά όμως η αίτησή μου έγινε δεκτή και έτσι βρέθηκα βοηθός μπάτλερ της βασιλικής οικογένειας. Μέσα σε ένα χρόνο είχα εξελιχθεί σε μπάτλερ. Στόχος της βασίλισσας Ελισάβετ ήταν να με ορίσει μπάτλερ του νεότερου ζεύγους της βασιλικής οικογένειας, πράγμα το οποίο έγινε σε δύο χρόνια. Τον τελευταίο χρόνο ανέλαβα την ευθύνη να τους υπηρετώ στην οικία τους στη βόρεια Ουαλία, αλλά και όπου αλλού βρίσκονταν ανά διαστήματα. Καλοί εργοδότες, δεν είχαν δυσκολίες ή περίεργες απαιτήσεις.

«Κύριε, θέλετε κι άλλο καφέ ή να πάρω την κούπα σας;» με ρώτησε η αεροσυνοδός.

«Θα ήθελα λίγο καφέ ακόμα, αν σας είναι εύκολο».

Κοίταξα γύρω μου. Η πρώτη θέση ήταν άδεια. *Η κρίση έχει επηρεάσει τελικά όλες τις αεροπορικές εταιρείες. Καλύτερα. Δεν είχα καμία όρεξη για συζητήσεις. Εγώ δεν έχω καταλάβει ακόμη καμία κρίση. Ασε που δεν ξέρω τι ακριβώς γίνεται στην πατρίδα. Μόνο ό,τι έχω ακούσει από τις ειδήσεις του BBC*, σκέφτηκα.

Κοίταξα έξω από το παράθυρο. Πετάγαμε πάνω από τα σύννεφα και δεν μπόρεσα να καταλάβω πού βρισκόμασταν. Όπως κοίταξα τις αχτίδες του ήλιου που προσπαθούσαν να διαπεράσουν τα σύννεφα, θυμήθηκα τη Νικόλ. Όποτε προσπαθούσε το φως του ήλιου να περάσει μέσα από τα σύννεφα του Λονδίνου, καθόταν και απολάμβανε τη μάχη. Χαμογέλασα στη σκέψη της.

Από την πρώτη στιγμή που γνωριστήκαμε με τη Νικόλ, έδειξε το ενδιαφέρον της για μένα. Με βοήθησε να βρω διαμέρισμα, μου γνώρισε το Λονδίνο και όλα τα καλά σημεία του. Έγινε ξεναγός και φίλη μου σε μια πόλη που δεν γνώριζα κανέναν άλλο. Δεν επιδίωκα όμως να κάνω φίλιες. Δεν μίλαγα εύκολα για όσα ένιωθα και ακόμα πιο δύσκολα κουβέντιαζα με άγνωστους. Με τη Νικόλ όμως ήταν διαφορετικά. Προσπάθησε μερικές φορές να ρωτήσει για το παρελθόν μου και τη ζωή μου στην πατρίδα, όμως έκλεινα κάθε φορά τη συζήτηση λέγοντάς της: «Αυτά τα έχω αφήσει πίσω μου. Δεν θέλω να μιλάω για το παρελθόν, μόνο για το παρόν και το μέλλον». Δυσκολεύτηκε αρχικά με αυτή τη θέση μου, τελικά τη δέχτηκε όμως. Στους πρώτους δύο μήνες η σχέση μας είχε προχωρήσει και ύστερα από λίγο καιρό αρχίσαμε να συζούμε.

Μόλις ανέλαβα ως μπάτλερ του νεότερου πριγκιπικού ζεύγους, μετακομίσαμε και οι δύο στη βόρεια Ουαλία και νοικιάσαμε εκεί μια μικρή αγροικία κοντά στην οικία των εργοδοτών μου.

Πριν τρεις ημέρες η Νικόλ αντέδρασε άσχημα όταν της ανακοίνωσα ότι θα έφευγα και θα επέστρεφα σε δύο μήνες. Φώνα-

ξε, τσαντίστηκε, πέταξε ένα βάζο με δύναμη στο πάτωμα και μετά άρχισε να κλαίει. Την πήρα στην αγκαλιά μου. Έπειτα από αρκετή ώρα ηρέμησε.

«Σας ομιλεί ο κυβερνήτης. Σε μία ώρα περίπου θα έχουμε προσγειωθεί, δηλαδή περίπου στις δεκαοχτώ τοπική ώρα. Η θερμοκρασία αυτή τη στιγμή είναι σαράντα δύο βαθμοί Κελσίου».

Ο κυβερνήτης συνέχισε να μιλάει, η φωνή του όμως άρχισε να ακούγεται όλο και από πιο μακριά.

«Έλα, Παύλο, πάμε για μπάνιο», φώναζαν τα υπόλοιπα παιδιά. «Έχει ζέστη! Το θερμομότρο δείχνει σαράντα δύο βαθμούς».

Ο Παύλος βγήκε στο μπαλκόνι και φώναξε:

«Αφήστε το, παιδιά, δεν θα έρθω σήμερα για μπάνιο. Έχω πολλές δουλειές να κάνω στο σπίτι».

«Έλα, ρε μαλάκα. Έχει καύσωνα, πάμε για μπάνιο!»

«Όχι, ρε! Έχω δουλειές να κάνω».

Μπήκε στο δωμάτιό του και έκλεισε με δύναμη την μπαλκονόπορτα.

«Τα κωλόπαιδα, δεκαπέντε χρονών είναι, σαν κι εμένα. Δεν έχουν κάτι καλύτερο να κάνουν;» αναρωτήθηκε φωναχτά.

Κάθισε στο γραφείο του και κοίταξε το ημερολόγιό του: 12 Αυγούστου. Ήταν μόνος στο σπίτι. Οι γονείς του έλειπαν διακοπές. Έβγαλε το αλουμινόχαρτο από το συρτάρι του, το άνοιξε και κοίταξε την κόκα. Είχε ήδη καπνίσει πολύ μαύρο στη μέχρι τότε ζωή του, είχε δοκιμάσει και διάφορα χάπια, αλλά ήταν η πρώτη φορά που θα δοκίμαζε αυτό το ποτό. Έφτιαξε μία γραμμή, άρπαξε ένα χαρτονόμισμα, το τύλιξε και ρούφηξε με δύναμη...

Ξύπνησα ιδρωμένος από έναν εφιάλη που είδα και δεν θυμόμουν. Σηκώθηκα και πήγα με γοργά βήματα στην τουαλέτα. Άνοιξα τη βρύση και έριξα νερό στο πρόσωπό μου. Κοιτάχτηκα στον καθρέφτη. Το πρόσωπό μου ήταν καθαρό. Έφτιαξα τα μαλλιά μου και παρατήρησα τις ρυτίδες μου.

Μεγάλωσες, Μάικ, κοντεύεις να κλείσεις τα σαράντα, αλλά δεν σου φαίνεται, σκέφτηκα.

Βγήκα από την τουαλέτα και γύρισα στη θέση μου. Φώναξα την αεροσυνοδό.

«Σε πόση ώρα φτάνουμε;» τη ρώτησα.

«Σε σαράντα λεπτά περίπου, κύριε».

«Α, ωραία! Μήπως θα μπορούσα να έχω ένα ουίσκι;»

«Απαγορεύεται, κύριε, σε δεκαπέντε λεπτά θα ξεκινήσουμε τη διαδικασία προσγείωσης».

«Μην αγχώνεστε, σε δεκαπέντε λεπτά θα έχω πει δύο».

«Εντάξει, κύριε, σας φέρνω το ποτό σας», είπε χαμογελώντας.

Τελικά γυρνάω πάλι στην πόλη που γεννήθηκα έπειτα από σχεδόν εννέα ολόκληρα χρόνια απουσίας. Προσπάθησα να αποφύγω αυτό το ταξίδι. Αν ήταν στο χέρι μου, δεν θα επέστρεφα ποτέ ξανά.

Και να με τώρα. Πλησιάζω και δεν έχω καν προετοιμαστεί. Έφυγα ξαφνικά από την πατρίδα και άφησα πίσω μου ένα σωρό εκκρεμότητες. Τουλάχιστον όμως γλίτωσα από το παρελθόν μου.

Ήπια την τελευταία γουλιά από το ποτό μου και έδωσα το άδειο ποτήρι στην αεροσυνοδό.

«Κυρίες και κύριοι, σας ομιλεί ο κυβερνήτης. Άναψε η φωτεινή ένδειξη για να προσδεθείτε. Σε λίγη ώρα θα ξεκινήσει η διαδικασία προσγείωσης. Παρακαλώ το πλήρωμα καμπίνας να ετοιμαστεί για την προσγείωση».

Κοίταξα έξω από το παράθυρο. Η πόλη φαινόταν έρημη, αλλά ταυτόχρονα πολύ άσχημη. Η προσγείωση έγινε γρήγορα

και έπειτα από λίγο ακούστηκε ο κυβερνήτης, που ευχαριστούσε τους επιβάτες της πτήσης για την προτίμησή τους στην εταιρεία.

Κοινότοπα ακούγονται όλα αυτά. Δεν βαριέται να λέει συνέχεια τα ίδια πράγματα;

Η αεροσυνοδός που με εξυπηρετούσε σε όλη την πτήση βρισκόταν στην είσοδο του αεροσκάφους και αποχαιρετούσε τους επιβάτες της οικονομικής θέσης.

Σηκώθηκα και προχώρησα προς το μέρος της. Την είδα από απόσταση να με κοιτά και να χαμογελά.

Ωραία κοπέλα, με το χαμόγελό της κερδίζει τους άντρες. Αν δεν υπήρχε η Νικόλ, θα πέρναγα μια βραδιά μαζί της. Χαμογέλασα, η αεροσυνοδός με είδε και ανταπέδωσε το χαμόγελο.

Όπως περπάταγα στη φύσούνα, ένιωσα το βλέμμα της καρφωμένο πάνω μου.

2

ΔΙΑΚΟΠΕΣ

Πήρα τις αποσκευές μου και προχώρησα προς την έξοδο. Έψαξα για το κινητό μου και το άνοιξα. Υπήρχαν δύο αναπάντητες κλήσεις από έναν άγνωστο αριθμό. Αδιαφόρησα.

Την ώρα που περνούσα από τον έλεγχο, ο αστυνομικός ούτε που με κοίταξε. Δίπλα μου κόσμος φώναζε, σήκωνε τα χέρια και χαμογελούσε. Έβλεπαν τους γνωστούς τους και έτρεχαν προς το μέρος τους. Όπως τους έβλεπα να αγκαλιάζονται ζήλεψα.

Εμένα δεν με περιμένει κανείς, σκέφτηκα. Τότε είδα μια ταμπέλα σηκωμένη ψηλά που έγραφε το όνομά μου. Προχώρησα προς την ταμπέλα, που την κράταγε ένας ηλιοκαμένος άντρας. Σταμάτησα και τον κοίταξα καλά. Δεν τον γνώριζα. Η ηλικία του ήταν απροσδιόριστη και το ντύσιμό του κομψό, χωρίς να είναι ακριβό.

«Καλησπέρα, εγώ είμαι ο κύριος Ζάκρος».

«Α, καλησπέρα σας, κύριε Ζάκρος. Είμαι ο Γιάννης, ο οδηγός σας για σήμερα. Με έστειλε ο κύριος Αλάστρης να σας παραλάβω. Να πάρω τις αποσκευές σας;»

«Α, ο κυρ Γιώργος. Ωραία».

Βγήκαμε έξω από το κτίριο. Ένιωσα ξαφνικά ένα κύμα ζέστης να με χτυπά. Άρχισα να ιδρώνω.

Ο Γιάννης προχώρησε με γρήγορους ρυθμούς προς το πάρκινγκ. Άκουσα τον ήχο συναγερμού που απενεργοποιήθηκε και είδα τον Γιάννη να σταματάει δίπλα σε μια λιμουζίνα.

Αυτό το αυτοκίνητο είναι σίγουρα του κυρ Γιώργου.

Το κλιματιστικό ήταν δυνατό και αμέσως διασκόρπισε τη δροσιά του στο αυτοκίνητο. Άρχισα να κοιτάζω από το παρά-

θυρο μήπως και καταλάβω τι έχει αλλάξει στην πόλη. Ξαφνικά διαπίστωσα πως δεν πηγαίναμε προς το κέντρο. Γύρισα στον Γιάννη και τον ρώτησα για τον προορισμό μας.

«Πάμε σε ένα παραλιακό ξενοδοχείο, κύριε Ζάκρος».

«Γιατί; Δεν θα δω τον κυρ Γιώργο σήμερα; Ή μήπως με περιμένει εκεί;»

«Η εντολή του κυρίου Αλάστρη ήταν να σας μεταφέρω στο ξενοδοχείο Μ. Και να φροντίσω να πάρετε το δωμάτιο που έχει κανονίσει για σας. Θα μείνετε εκεί κάποιες μέρες».

«Δεν βρίσκεται στην πόλη;»

«Όχι, λείπει. Δεν ξέρω ούτε πού πήγε ούτε πότε θα γυρίσει».

Νευρίασα. Προσπάθησα να μη δείξω το θυμό μου, το πρόσωπό μου όμως συσπάστηκε. Ο Γιάννης συνέχισε να μιλάει:

«Μου είπε να σας δώσω ένα φάκελο μόλις τακτοποιηθείτε στο δωμάτιό σας. Εκεί σας γράφει ορισμένες οδηγίες. Δεν ξέρω να σας πω περισσότερα, κύριε Ζάκρος. Απ' όσο γνωρίζω, θα επικοινωνήσει μαζί σας αύριο ο κύριος Παπαϊωάννου».

«Ποιος είναι αυτός;»

«Α, συγγνώμη. Νόμιζα ότι τον γνωρίζετε. Ο κύριος Παπαϊωάννου είναι ο δικηγόρος του κυρίου Αλάστρη».

Γύρισα το κεφάλι μου και κοίταξα έξω. Αναγνώρισα τους δρόμους που περνάγαμε. Σύντομα φτάσαμε στο ξενοδοχείο. Η εξωτερική εικόνα του έδειχνε ότι κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του ογδόντα είχε γνωρίσει ένδοξες στιγμές. Όσοι τις είχαν ζήσει αυτές τις στιγμές γέρασαν, μαζί τους και το ξενοδοχείο.

Κοίταξα τον Γιάννη. Είχε ήδη φτάσει στην είσοδο και με κοίταζε. Τον ακολούθησα. Όπως έφτανα στη ρεσεψιόν, τον άκουσα να λέει:

«Καλησπέρα. Ήρθε ο φιλοξενούμενος του κυρίου Αλάστρη. Ο κύριος Ζάκρος. Θα μας δείξετε το δωμάτιό του; Είχε δύσκολο ταξίδι».

Η ρεσεψιονίστ με καλωσόρισε με ένα χαμόγελο. Αμέσως σηκώθηκε και κατευθύνθηκε προς το γραφείο που βρισκόταν πίσω από τη ρεσεψιόν. Επέστρεψε, ζήτησε το διαβατήριό μου και μου έδωσε το κλειδί του δωματίου. Φώναξε έναν νεαρό και του είπε να με πάει στο 521. Ο νεαρός πήρε τις αποσκευές μου και μας οδήγησε στο ασανσέρ.

Όταν μπήκα στο δωμάτιο, ικανοποιήθηκα με την πρώτη εικόνα. Είδα τον Γιάννη να δίνει στον νεαρό φιλοδώρημα. Μετά γύρισε προς το μέρος μου και μου έδωσε ένα φάκελο. Έφτασε στην πόρτα, γύρισε και με κοίταξε.

«Καλύτερα να μην ξενυχτήσετε σήμερα, κύριε Ζάκρος. Επικοινωνήσε ο κύριος Παπαϊωάννου μαζί μου και μου είπε να σας ενημερώσω ότι αύριο θα φάτε μαζί πρωινό. Στις εννιά».

Η πόρτα έκλεισε απότομα πίσω του.

Ο φάκελος που κράταγα έγινε ξαφνικά βαρύς, τόσο πολύ, που τον άφησα να πέσει στο πάτωμα. Άρχισα να ξεντύνομαι, ενώ κοίταζα λεπτομερώς το δωμάτιο. Ήταν ευρύχωρο και ακριβώς δίπλα υπήρχε ένα μικρό σαλονάκι. Άνοιξα τη βαλίτσα και τακτοποίησα τα ρούχα στις ντουλάπες και στα συρτάρια. Το βλέμμα μου ξανάπεσε στο φάκελο. Τον σήκωσα και τον άφησα στο τραπεζάκι. Θα ασχολιόμουν μαζί του μετά. Το δωμάτιο άρχισε να γίνεται σκοτεινό. Τράβηξα τις κουρτίνες και η θέα της θάλασσας με αποζημίωσε. Το τirkουάζ χρώμα πάντοτε με ηρεμούσε. Ένα ανεπαίσθητο χαμόγελο χαράχτηκε στα χείλη μου.

Άρπαξα το κινητό στα χέρια μου. Κάλεσα τη Νικόλ. Μέχρι να απαντήσει, φάνηκε σαν να πέρασε ένας αιώνας.

«Γεια σου, αγάπη μου», ακούστηκε η φωνή της.

«Γεια σου, μωρό μου. Μόλις τακτοποιήθηκα στο ξενοδοχείο. Είχε καθυστέρηση η πτήση. Πριν από λίγο μπήκα. Είναι ένα απλό και ωραίο δωμάτιο. Εσύ τι κάνεις;»

«Βαρέθηκα να περιμένω πότε θα με καλέσεις και κανόνισα

να βγω σε λίγο με τις φίλες μου για ένα ποτό. Μου έλειψες ήδη. Πότε θα τον δεις;»

«Ποιον, τον κυρ Γιώργο; Δεν είμαι σίγουρος, αλλά αύριο θα μιλήσω μαζί του. Είναι αργά τώρα. Θα κάνω ένα ντους και θα χαλαρώσω λίγο».

«Οκεί, Μάικ. Θα μιλήσουμε αργότερα;»

«Δεν ξέρω. Ίσως... Αν δεν αποκοιμηθώ».

«Καλά. Κάλεσέ με εσύ αν είναι. Ειδάλλως θα μιλήσουμε αύριο».

«Οκεί, να περάσεις καλά. Φιλιά».

Μόλις έκλεισα το τηλέφωνο, πήγα στο μπάνιο. Βγαίνοντας είχα πλέον ξυπνήσει για τα καλά και άνοιξα το μίνι μπαρ. Είχε διάφορα πράγματα μέσα, όχι όμως κάτι που με ενδιέφερε. Κάλεσα το ρουμ σέρβις.

«Καλησπέρα σας, κύριε Ζάκρος. Πώς μπορώ να σας εξυπηρετήσω;»

Μπράβο. Ήδη έμαθαν το όνομά μου, σκέφτηκα.

«Καλησπέρα. Θα ήθελα να μου φέρετε ένα μπουκάλι ουίσκι. Talisker, αν έχετε. Και δύο τοστ».

«Θα πρέπει να ρωτήσω για το ουίσκι, δεν είμαι σίγουρη ότι το έχουμε», απάντησε.

Βγήκα στο μπαλκόνι και απόλαυσα τη θέα. Είχα ξεχάσει πώς είναι η θάλασσα από κοντά.

Θα χρειαστεί να αγοράσεις ένα μαγιό, Μάικ, σκέφτηκα. Στην Αγγλία δεν το χρειάζονται, εδώ όμως... Εδώ είναι διαφορετικά. Πάλι καλά που δεν είπα στη Νικόλ για τη θέα. Και τι δεν θα άκουγα.

Η κοπέλα του ρουμ σέρβις άφησε το δίσκο στο τραπέζι και έφυγε.

Άνοιξα το μπουκάλι, γέμισα το ποτήρι μέχρι πάνω και ήπια μια μεγάλη γουλιά. *Υπέροχο άρωμα, τέλεια γεύση.*

Πήρα το μπουκάλι, το ποτήρι και τα τوست και κάθισα στο τραπεζάκι του μπαλκονιού.

Ο παφλασμός των κυμάτων με ηρέμησε και απόλαυσα το ουίσκι μου. Έβαλα τα ακουστικά του κινητού μου και έψαξα να βρω ένα ραδιοφωνικό σταθμό να παίζει ροκ. Απογοητεύτηκα γρήγορα.

«Καλά. Δεν υπάρχει ούτε ένας σταθμός με ροκ μουσική;» αναρωτήθηκα.

Το χέρι μου επέλεγε όσα τραγούδια ήταν υποφερτά για τα αυτιά και τη διάθεσή μου. Με κάθε γουλιά που έπινα, άδειαιζε το κεφάλι μου από τις σκέψεις που με είχαν κατακλύσει.

Ο ήχος των δοντιών μου που χτύπαγαν μεταξύ τους με ξύπνησε. Προσπάθησα να καταλάβω πού βρίσκομαι. Από τα ακουστικά ακουγόταν κάποιο παραδοσιακό τραγούδι. Το έκλεισα απότομα. Κοίταξα το ρολόι μου. Δύο και τριάντα. Σηκώθηκα και πήγα στο κρεβάτι. Έβγαλα τα ρούχα μου και αποκοιμήθηκα.

Ο ήχος του τηλεφώνου ενόχλησε τον ύπνο μου. Προσπάθησα να συνέλθω.

«Ναι», απάντησα.

«Κύριε Ζάκρος, σας τηλεφωνώ από τη ρεσεψιόν. Ο κύριος Παπαϊωάννου τηλεφώνησε και ζήτησε να σας ενημερώσω ότι σε δεκαπέντε λεπτά θα είναι εδώ. Ρώτησε αν θα πάρετε μαζί πρωινό. Τι να του απαντήσω;»

«Ναι. Θα πάρουμε μαζί. Τι ώρα είναι;»

«Εννέα, κύριε Ζάκρος.»

Έκλεισα το τηλέφωνο και ανασηκώθηκα στο κρεβάτι.

Βλάκα Μάικ, σκέφτηκες να βάλεις αφύπνιση, αλλά τελικά δεν το έκανες.

Έπιασα το κεφάλι μου. Ένιωθα να χτυπάνε καμπάνες μέσα

μου. Σηκώθηκα και έκλεισα την μπαλκονόπορτα. Με την άκρη του ματιού μου είδα το άδειο μπουκάλι στο τραπέζι.

Τώρα εξηγούνται όλα, σκέφτηκα.

Πήγα στο μπάνιο, πλύθηκα και ντύθηκα. Κοίταξα στο τραπέζακι του σαλονιού. Ο φάκελος βρισκόταν ακόμη εκεί.

Πήγα κατευθείαν στο εστιατόριο και διάλεξα ένα απομονωμένο τραπέζι. Ο σερβιτόρος ήρθε γρήγορα.

«Τι θα πιείτε, κύριε;»

«Ένα φραπέ. Σκέτο. Μπορώ να έχω και ένα παυσίπονο; Α, και ενημερώστε τη ρεσεψιόν ότι κάθομαι εδώ. Ο Ζάκρος είμαι».

«Μάλιστα, κύριε. Αμέσως».

Σε δύο λεπτά έπινα τον καφέ μου ενώ είχα ήδη καταπιεί δύο παυσίπονα.

Από το τραπέζι που καθόμουν έβλεπα τη ρεσεψιόν. Ύστερα από λίγο εμφανίστηκε ένας μεσήλικας. Ήταν κοντός και τα μαλλιά του είχαν γκριζάρει. Δεν μπορούσα να δω το πρόσωπό του καθαρά. Φορούσε σκουρόχρωμο κοστούμι.

Κλασική εμφάνιση ξεπεσμένου δικηγόρου, σκέφτηκα.

Διαπίστωσα ότιμίλαγε με μια κομψή γυναίκα γύρω στα πενήντα. Δεν έμοιαζε με υπάλληλο του ξενοδοχείου, ούτε όμως και με πελάτισσα.

«Χα, τι λες, ρε Μάικ! Γιατί, εσύ μοιάζεις με πελάτη;» ψιθύρισα, ενώ το βλέμμα μου έπαιξε στο χώρο του εστιατορίου.

Όλοι οι πελάτες ήταν τουρίστες. Βερμούδες, μπλουζάκια μακό ή φανελάκια οι άντρες, καφτάνια και ριχτά φορέματα οι γυναίκες.

«Καλημέρα, κύριε Ζάκρος. Είμαι ο κύριος Παπαϊωάννου, ο δικηγόρος του κύριου Αλάστη. Τι κάνετε;»

Γύρισα και είδα μπροστά μου τον άντρα που παρατηρούσα νωρίτερα.

Πολύ τυπικός είναι, σκέφτηκα. Μάλλον δεν θα μου μιλήσει

ανοιχτά. Πρέπει να είμαι πολύ προσεχτικός στο τι θα του πω.

«Μια χαρά. Δεν βλέπετε; Περιμένω να πάρουμε το πρωινό μας. Αργήσατε».

«Ε, ναι. Άργησα. Είχε περισσότερη κίνηση τελικά».

Τράβηξε την καρέκλα και κάθισε άγαρμπα.

Τον παρατήρησα. Στο κεφάλι του υπήρχε μια υποψία φαλάκρας. Το πρόσωπό του ήταν περίεργο. Πάνε χρόνια από τότε που έμαθα να αναγνωρίζω τα πάντα για έναν άνθρωπο από το πρόσωπο και τους μορφασμούς του. Αυτό το πρόσωπο με δυσκόλευε όμως. Ενώ προσπαθούσε να μου εμπνεύσει εμπιστοσύνη, ταυτόχρονα έβγαζε κάτι κρύο και εξωπραγματικό, το οποίο έκανε το στομάχι μου να φωνάζει να μην τον εμπιστευτώ.

Ίσως απλώς φαίει το υπεροπτικό ύφος που έχει, σκέφτηκα.

«Πώς ήταν το ταξίδι σας, κύριε Ζάκρος;»

«Μια χαρά, ήσυχο», του απάντησα.

«Το ξενοδοχείο πώς είναι;»

«Καλό. Περιμένα να επιλέξει ένα καλύτερο ξενοδοχείο ο κυρ Γιώργος».

«Έχετε δίκιο, δεν είναι του γούστου του. Έχει όμως τους λόγους του που σας έφερε εδώ».

Αναρωτήθηκα τι εννοούσε.

Έκανε νόημα στον σερβιτόρο να έρθει. Παρήγγειλε πρωινό και για τους δυο μας.

«Και πώς σας φαίνεται η πόλη μας; Έχει αλλάξει;» συνέχισε την ανάκρισή του ο Παπαϊωάννου.

«Πού να ξέρω; Δεν την είδα ακόμη! Δεν νομίζω ότι ήρθατε μέχρι εδώ για να μου κάνετε αυτές τις ερωτήσεις, κύριε Παπαϊωάννου. Μπείτε στο θέμα, δεν σπαταλώ άσκοπα το χρόνο μου».

«Καλώς, κύριε Ζάκρος. Απότομος και ευθύς. Όπως σας χαρακτήρισε ο κύριος Αλάστρης. Ας φάμε όμως πρώτα το πρωινό μας. Μετά θα συζητήσουμε».